

Sygn. akt IV CSK 227/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku A. A. i B. A.
przy uczestnictwie M. G., A. X. i małoletniej M. A.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczek
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że wnioskodawcy i uczestniczki ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 listopada 2012 r., wydanego w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej, uczestniczki postępowania M. G., M. A. i A. X., zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie art. 145 § 1 i art. 287 k.c., wniosły o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawcy A. A. i B. A. wniesli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od uczestniczek solidarnie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek uczestniczek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż nie wykazały one przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku zostało oparte na przedstawionej przez skarżące własnej wersji stanu faktycznego sprawy oraz jego ocenie, które nie znajdują oparcia w podstawie zaskarżonego orzeczenia. Uczestniczki wprost kwestionują ustalenia Sądów obu instancji, twierdząc, że nieruchomość wnioskodawców ma zapewniony dostęp do drogi publicznej. Sąd Najwyższy, który jest, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., związany poczynionymi przez Sąd drugiej instancji w sprawie ustaleniami faktycznymi, nie może odnosić się do kwestii nieobjętych lub różniących się od podstawy zaskarżonego orzeczenia.

Uczestniczki nie wykazały oczywistej zasadności skargi kasacyjnej także ze względu na sposób, w jaki uzasadniły swoje twierdzenie.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej można mówić jedynie wówczas, gdy jest ona widoczna już na pierwszy rzut oka, a zatem bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy sprawy oraz podniesionych w skardze zarzutów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W tym też kierunku powinny zmierzać argumenty prawne mające służyć wykazaniu tej przesłanki, lecz w skardze ich nie powołano. Skarga nie zawiera argumentów, które mogłyby wskazywać na oczywisty charakter

zarzucanych naruszeń prawa. Uczestniczki, ograniczając się do powtórzenia niektórych zarzutów skargi oraz części ich uzasadnienia, i to bez wskazania konkretnych przepisów prawa, które miały zostać naruszone, nie uzasadniły skutecznie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność. Zarzuty skargi wraz z ich uzasadnieniem samodzielnie służą jedynie wykazaniu zasadności skargi, nie zaś jej zasadności kwalifikowanej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., rozstrzygając o kosztach postępowania w oparciu o art. 520 § 1 k.p.c.

aw
db